

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj Pr-1302/2026-71

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Ruži Garac, u pravnoj stvari tužiteljice Anđe Pavković iz Zagreba, Gorenci 41a, OIB: 90218101297, zastupane po punomoćnici Tamari Crnkić Gotovac, odvjetnici u Zagrebu, protiv tuženika dm-drogerie markt d.o.o., Zagreb, Kovinska 5a, OIB: 94124811986, zastupanog po punomoćniku Darku Marjanoviću, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja i vraćanja na rad, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave dana 31. kolovoza 2026., u prisutnosti zamjenika punomoćnice tužiteljice i zamjenice punomoćnika tuženika, dana 8. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice koji glasi:

"1. Utvrđuje se da je tužiteljica s tuženikom dana 04. srpnja 2012. godine sklopila ugovor o radu na neodređeno vrijeme za obavljanje poslova radnog mjesta prodavačica, blagajnica.

2. Utvrđuje se nedopuštenim tuženikova Obavijest o isteku roka na koji je zaključen ugovor o radu na određeno vrijeme od dana 22. listopada 2012. godine i odjava tužiteljice s obveznih osiguranja po osnovi navedene obavijesti odnosno isteka vremena na koje je ugovor sklopljen, te se utvrđuje da radni odnos tužiteljice kod tuženika temeljem Ugovora o radu od dana 04. srpnja 2012. godine nije prestao.

3. Nalaže se tuženiku vratiti na rad tužiteljicu na radno mjesto prodavačica, blagajnica, u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe.

4. Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici troškove parničnog postupka s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana donošenja prvostupanjske presude do konačne isplate po stopi propisanoj člankom 29. stavkom 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, u roku od 8 dana."

II. Nalaže se tužiteljici naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 625,00 eur sa zateznim kamata tekućim od 8. listopada 2026. pa do isplate, po

prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi i tijekom postupka tvrdi da je bila u radnom odnosu kod tuženika od 8. studenog 2009. temeljem ugovora o radu na određeno vrijeme sve do 8. studenog 2012. kada ju je tuženik odjavio s obveznih osiguranja. U posljednjem razdoblju trajanja njihov radni odnos temeljio se na Ugovoru o radu na određeno vrijeme od 4. srpnja 2012. s početkom rada od 2. kolovoza 2012. i istekom dana 8. studenog 2012., a sve za obavljanje poslova radnog mjesta prodavačica, blagajnica. U konkretnom slučaju svaki, kako prvi, tako i posljednji ugovor o radu na određeno vrijeme sklopljen je protivno čl. 10. st. 1. Zakona o radu, jer prestanak nije bio „unaprijed utvrđen objektivnim razlozima koji su opravdani rokom, izvršenjem određenog posla ili nastupanjem određenog događaja“. Svaki pojedinačni ugovor o radu na određeno vrijeme sklopljen je na određeno vrijeme, iako je u svakom trenutku sklapanja pojedinačnog ugovora o radu na određeno vrijeme tuženiku bilo poznato i razvidno kako je potreba za obavljanjem posla prodavačice objektivno bila dužeg trajanja od određenog vremena na koje je ugovor o radu na određeno vrijeme svaki put bio sklopljen. Uz navedeno je, ovo dodatno, ali i kumulativno, potreba za obavljanjem posla prodavačice objektivno bila dužeg trajanja i od sveukupnog razdoblja koje su ugovori o radu na određeno vrijeme bili sklopljeni. S danom zasnivanja njezinog radnog odnosa kod tuženika došlo je do propusta za sklapanjem ugovora o radu u pisanom obliku, a koji je imao biti sklopljen prije početka rada. Također, s danom zasnivanja radnog odnosa njoj nije bila izdana pisana potvrda o sklopljenom ugovoru o radu. Unatoč činjenici kako su između istih ugovornih stranaka nastavno sklapani i drugi ugovori o radu na određeno vrijeme to ukazuje da su ugovori o radu sukladno čl. 12. st. 4. i čl. 10. st. 5. Zakona o radu bili sklopljeni na neodređeno vrijeme. Slijedom navedenog, došlo je do zasnivanja njezinog radnog odnosa sklapanjem ugovora o radu na neodređeno vrijeme te takav ugovor o radu nije mogao prestati istekom vremena. Dodatno, uopće nije objektivizirano ono što je navedeno kao razlog za prestanak ugovora o radu na određeno vrijeme, na način da nije obrazloženo da bi došlo do prestanka ili pada potrebe za njezinim radom na radnom mjestu prodavačice blagajnice. Posebno je znakovito da je potreba za njezinim radom prestala upravo jedan dan prije nego što je dosegnuto trajanje razdoblja od tri godine kao najdužeg neprekinutog razdoblja za koje ugovor o radu na određeno vrijeme može biti sklopljen. Stoga, konačno preciziranim tužbenim zahtjevom podneskom od 4. ožujka 2019. (list 94-98 spisa) predlaže utvrditi da je dana 4. srpnja 2012. sklopila ugovor o radu na neodređeno vrijeme za obavljanje poslova radnog mjesta prodavačica, blagajnica, utvrditi nedopuštenim tužnikovu Obavijest o isteku roka na koji je zaključen ugovor o radu na određeno vrijeme od dana 22. listopada 2012. i odjavu s obveznih osiguranja po osnovi navedene obavijesti odnosno isteka roka vremena na koje je ugovor sklopljen, utvrditi da njezin radni odnos kod tuženika temeljem Ugovora o radu od 4. srpnja 2012. nije prestao, naložiti tuženiku vratiti ju na rad na radno mjesto prodavačica, blagajnica, uz naknadu parničnih troškova sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja pa do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka u cijelosti osporava tužbu i tužbeni zahtjev. U konkretnom slučaju ugovor o radu na određeno vrijeme sklopljen je zbog privremenog povećanja opsega posla. Svi ugovori o radu na određeno vrijeme s

nepunim radnim vremenom zaključeni su suglasnim i slobodnim očitovanjem volje (obje ugovorne strane) koja je bila usmjerena (između ostalog) na vremenski ograničeno trajanje ugovora o radu i radnog odnosa uz znanje o razlozima takvog ograničenog trajanja ugovornog odnosa. Zakon o radu ne brani sklapanje niza ugovora o radu na određeno vrijeme kojima je kumulativno ugovoren radni odnos na određeno vrijeme do tri godine, uz postojanje propisanih uvjeta. Ističe prigovor prekluzije, jer je tužiteljica, ukoliko je smatrala da joj je Ugovorom o radu od 4. srpnja 2012. povrijeđeno neko pravo iz radnog odnosa imala pravo zahtjev za zaštitu prava izjaviti isključivo u roku od 15 dana od dana zaključenja tog ugovora. Tužiteljica je Obavijest o isteku ugovora o radu zaprimila 22. listopada 2012. pa ukoliko je smatrala da joj je povrijeđeno koje pravo iz radnog odnosa, imala je rok od 15 dana da izjavi zahtjev za zaštitu prava. Tužiteljica je ustala zahtjevom 15 dana od prestanka radnog odnosa. Dakle, ugovor o radu je proizveo pravne učinke, te je radni odnos prestao. Stoga je zahtjev predan izvan roka, čime je tužba nepravovremena, tj. nastupila je prekluzija. Ugovor o radu prestao je ex lege, pa se ne može izjaviti zahtjev u odnosu na takav način prestanka radnog odnosa, jer isti nije posljedica njegove jednostrane odluke. Iz Ugovora o radu od 9. studenog 2009. jasno i nedvojbeno proizlazi kako je tužiteljica započela s radom 9. studenog 2009., kada je ugovor i potpisan. Navedeno proizlazi i iz radne knjižice tužiteljice. U vrijeme sklapanja prvog ugovora o radu tužiteljice 2009. uveo je program pogodnosti za kupce „Active Beauty“ pa je zapošljavao nove djelatnike jer je kupcima bilo potrebno obrazložiti sve pogodnosti. Tijekom trajanja ugovora o radu tužiteljica je bila upućena u rad više filijala (062, 031, 047, 014) jer je prilikom organiziranja poslovanja uračunao unaprijed da će mu za određeno razdoblje na određenoj lokaciji trebati dodatni radni sati radi privremene potrebe povećanja opsega posla. Tijekom 2011. prilikom planiranja periodičnog poslovanja kroz godinu, a uzimajući u obzir činjenicu da su se počele prikazivati posljedice gospodarske krize (pad prometa), kao i činjenicu da je u Gradu Zagrebu znao da će morati zatvoriti 4 prodajna mjesta 031, 109, 150 i 040, objektivno je predvidio da će opseg vrste posla koji bi tužiteljica trebala obavljati biti povećan za 20 sati tjedno. On svoje poslovanje planira na osnovi planirane satnice rada prvenstveno uzimajući u obzir satnice radnika koji su zaposleni na neodređeno, dok se ostatak popunjava satima radnika koji su zaposleni na određeno, a dijelom studentima. Predmetni ugovor je sklopljen na određeno vrijeme obzirom je tromjesečnim planiranjem poslovanja utvrđeno da je za poslovanje u filijalama za dio grada u kojem je radila tužiteljica temeljem podataka o poslovanju društva prije svega prometima, brojem zaposlenih radnika (ugovorenih sati rada), bolovanjima, porođiljnom i godišnjim odmorima, kao i planiranim aktivnostima vezanim uz ulistavanje novih proizvoda, marketinga i dr. procijenio da će na konkretnoj lokaciji biti povećana potreba za radom prodavača/blagajnika u trajanju od 20 sati tjedno za vrijeme koje je planirao, a koje je kao vrijeme trajanja ugovoreno u čl. 6. Ugovora o radu. Stoga, predlaže odbaciti tužbu, podredno odbiti tužbu i tužbeni zahtjev, uz naknadu parničnih troškova sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja pa do isplate.

3. Presudom Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-4681/2018-55 od 9. travnja 2020. odbijen je tužbeni zahtjev tužiteljice (toč. I. izreke) te je naloženo tužiteljici naknaditi troškove parničnog postupka (toč. II. izreke).

4. Navedena presuda potvrđena je presudom Županijskog suda u Zagrebu posl. broj GŽR – 779/2020-2 od 28. srpnja 2020.

5. Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-1121/2020-3 od 15. travnja 2026. ukinuta je presuda Županijskog suda u Zagrebu posl. broj GŽR-779/2020-2 od 28. srpnja 2020. i presuda Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj

Pr-4681/2018-55 od 9. travnja 2020. Proizlazi da poslovi preslagivanja polica i sakupljanja ambalaže nisu jednokratni, niti iznenadni poslovi za koje bi se sklapao ugovor o radu na određeno vrijeme, već su to po svojoj prirodi poslovi koji se u djelatnosti trgovine redovito izvode. U tom smislu presuda ne sadrži razloge kako navedeni poslovi mogu predstavljati opravdan razlog za sklapanje ugovora o radu na određeno vrijeme u smislu čl. 10. st. 1. Zakona o radu.

6. U ponovljenom postupku tužiteljica je ostala kod tužbe i tužbenog zahtjeva u cijelosti.

7. Tuženik je ostao kod odgovora na tužbu i kod svih navoda iznesenih tijekom postupka. Predložio je tužbu u odnosu na točku II. tužbenog zahtjeva odbaciti zbog nepostojanja pravnog interesa i zbog činjenice da se prijave i odjave sa obveznih osiguranja rješavaju u upravnom postupku. Sukladno čl. 10. st. 3. Zakona o radu ugovor o radu se iznimno može sklopiti na razdoblje dulje od tri godine i to iz objektivnih razloga predviđenih zakonom koji u konkretnom slučaju nisu postojali. Stoga, predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti, uz naknadu parničnih troškova.

8. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o radu na određeno vrijeme s nepunim radnim vremenom od 4. srpnja 2012. (list 6-12 spisa), Ugovor o radu na određeno vrijeme s nepunim radnim vremenom od 9. studenog 2009. (list 13-19 spisa), Obavijest o isteku roka na koji je zaključen ugovor o radu na određeno vrijeme od 22. listopada 2012. (list 20 spisa), presliku Radne knjižice (list 21-22 spisa), Zahtjev za zaštitu povrijeđenog prava od 21. studenog 2012. (list 23-24 spisa), dokumentaciju (list 35, 99-103, 124-129 spisa), sudsku praksu (list 118-123 spisa) te su saslušani svjedoci Branimir Jularić (list 148 spisa), Ana Pavić (list 151 spisa), Snježana Kušt Završki (list 152-153 spisa) i Tihomir Kovač (list 153 spisa).

9. Tužiteljica točkom I. tužbenog zahtjeva predlaže utvrditi da je dana 4. srpnja 2012. sklopila ugovor o radu na neodređeno vrijeme za obavljanje poslova radnog mjesta prodavačica, blagajnica, dok točkom II. tužbenog zahtjeva predlaže utvrditi nedopuštenim tuženikovu Obavijest o isteku roka na koji je zaključen ugovor o radu na određeno vrijeme od dana 22. listopada 2012. i odjavu s obveznih osiguranja po osnovi navedene obavijesti odnosno isteka roka vremena na koje je ugovor sklopljen, te utvrditi da njezin radni odnos kod tuženika temeljem Ugovora o radu od 4. srpnja 2012. nije prestao.

10. U pravu je tuženik kada tvrdi da je on kao poslodavac dužan ažurno i točno voditi evidenciju radnika i radnih odnosa, međutim nije u pravu kada tvrdi da sud nije nadležan za utvrđenje nedopuštenosti odjave sa obveznih osiguranja. Radnik, naime, u radnom sporu ima pravo na sudsku zaštitu svih prava koja proizlaze iz ugovora o radu, a ostvarivanje kojih prava je tužiteljici predmetnom odjavom onemogućeno.

11. Prema čl. 187. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08., 96/08. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 123/08.-ispr., 57/11., 148/11. - pročišćeni tekst, 25/13., 89/14. i 70/19., u daljnjem dijelu teksta: ZPP-a) tužitelj u tužbi može tražiti da sud samo utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave. Takva tužba se može podići kad je to posebnim propisom predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje, odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave prije dospjelosti zahtjeva za činidbu iz tog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe (čl. 187. st. 2. ZPP-a).

12. Suprotno stavu tuženika, tužiteljica na temelju čl. 10. st. 5. Zakona o radu ima pravni interes za podnošenje tužbe na utvrđenje kao u konkretnom slučaju. Može bitnim

utvrđenjem nedopuštenosti tuženikove Obavijesti o isteku roka na koji je zaključen ugovor o radu na određeno vrijeme od dana 22. listopada 2012. i odjave s obveznih osiguranja ne mijenja se postojeći pravni odnos između tužiteljice i tuženika, jer sud i bez utvrđenja nedopuštenosti navedene obavijesti i odjave sukladno čl. 10. st. 5. Zakona o radu može utvrditi da su tužitelj i tuženik dana 4. srpnja 2012. sklopili ugovor o radu na neodređeno vrijeme.

13. Tužiteljica tužbom, između ostalog, predlaže utvrditi da je 4. srpnja 2012. sklopila Ugovor o radu na neodređeno vrijeme za obavljanje poslova radnog mjesta prodavačica, blagajnica te utvrditi da joj radni odnos kod tuženika temeljem Ugovora o radu od 4. srpnja 2012. nije prestao.

14. Tužiteljica kod podnošenja takve tužbe nije vezana prekluzivnim rokom iz čl. 129. st. 1. Zakona o radu («Narodne novine», broj: 149/09., 61/11. i 73/13., dalje u tekstu: ZR-a) kojim je određeno da radnik koji smatra da mu je poslodavac povrijedio neko pravo iz radnog odnosa može u roku od 15 dana od dostave odluke kojom je povrijeđeno njegovo pravo, odnosno od saznanja za povredu prava, zahtijevati od poslodavca ostvarenje toga prava. To stoga što pravo na podnošenje tužbe na utvrđenje nije vezano uz rok, pa ni u situaciji kad se pored tužbe na utvrđenje traži i vraćanje na rad.

15. Činjenica da deklaratorna tužba nije vezana za rok i zbog čega sud nije ovlašten odbaciti takvu tužbu ne oslobađa radnika njegove obveze da podnese zahtjev za zaštitu prava protiv postupka poslodavca kojim je doveo do nezakonitog prestanka radnog odnosa. Tužiteljica je u ovom postupku podnijela deklaratornu tužbu pri čemu je istovremeno u zakonom propisanom roku od 15 dana od 8. studenog 2012. kao dana odjave s obveznih osiguranja podnijela zahtjev za zaštitu prava kojim osporava prestanak radnog odnosa za koji tvrdi da je nezakonit, jer s tuženikom ima sklopljen ugovor o radu na neodređeno vrijeme, i u roku iz čl. 129. st. 2. ZR-a podnijela tužbu u ovoj pravnoj stvari. Stoga nije u pravu tuženik kada tvrdi da tužiteljica nije na vrijeme tražila ostvarenje prava na zaštitu iz radnog odnosa, odnosno da je tužiteljica bila prekludirana u pravu na sudsku zaštitu.

16. Tužiteljica je tužbom predložila sudu utvrditi da je dana 4. srpnja 2012. sklopila ugovor o radu na neodređeno vrijeme za obavljanje poslova radnog mjesta prodavačica, blagajnica, utvrditi da njezin radni odnos temeljem Ugovora o radu od 4. srpnja 2012. nije prestao i naložiti tuženiku vratiti ju na rad na radno mjesto prodavačica, blagajnica, dok je podneskom od 4. ožujka 2019. preinacila tužbu i uz postojeći zahtjev istaknula drugi zahtjev kojim predlaže utvrditi nedopuštenim tuženikovu Obavijest o isteku roka na koji je zaključen ugovor o radu na određeno vrijeme od dana 22. listopada 2012. i odjavu s obveznih osiguranja po osnovi navedene obavijesti odnosno isteka roka vremena na koje je ugovor sklopljen. Navedenoj preinaci tužbe tuženik se protivio.

17. Budući da se tužbeni zahtjevi istaknuti u podnesku od 4. ožujka 2019. temelje na istim činjenicama, sud je sukladno čl. 190. st. 2. ZPP-a radi ekonomičnosti postupka i svrsishodnosti za konačno rješenje odnosa među strankama na ročištu 4. ožujka 2019. dopustio predmetnu preinaku.

18. Nije sporno da je tužiteljica kod tuženika obavljala posao u kontinuitetu temeljem više uzastopno sklopljenih ugovora o radu na određeno vrijeme s nepunim radnim vremenom u razdoblju od 9. studenog 2009. pa do 8. studenog 2012.

19. Sukladno čl. 10. st. 1. ZR-a ugovor o radu može se iznimno sklopiti na određeno vrijeme za zasnivanje radnog odnosa čiji je prestanak unaprijed utvrđen objektivnim razlozima koji su opravdani rokom, izvršenjem određenog posla ili nastupanjem određenog događaja. Poslodavac ne smije sklopiti jedan ili više uzastopnih ugovora o

radu iz st. 1. na temelju kojih se radni odnos sa istim radnikom zasniva na neprekinuto razdoblje duže od tri godine (čl. 10. st. 2. ZR-a). Iznimno od stavka 2. ugovor o radu na određeno vrijeme može trajati duže od tri godine, samo ako je to potrebno zbog zamjene privremeno nenazočnog radnika ili je zbog nekih drugih objektivnih razloga to dopušteno zakonom ili kolektivnim ugovorom. (čl. 10. st. 3. ZR-a). Ako je ugovor o radu na određeno vrijeme sklopljen protivno odredbama ovog Zakona ili ako radnik nastavi raditi kod poslodavca i nakon isteka vremena na koje je ugovor sklopljen, smatra se da je sklopljen na određeno vrijeme (čl. 10. st.5. ZR-a).

20. Tužiteljica kod tuženika temeljem ugovora o radu na određeno vrijeme nije bila u radnom odnosu u razdoblju dužem od tri godine, slijedom čega je za predmet ovog spora relevantno je li tuženik s tužiteljicom Ugovor o radu od 4. srpnja 2012. sklopio protivno čl. 10. st. 1. ZR-a.

21. Člankom 1. i 2. Ugovora o radu na određeno vrijeme s nepunim radnim vremenom od 4. srpnja 2012. tuženik i tužiteljica zasnovali su radni odnos za obavljanje poslova prodavačica, blagajnica s mjestom rada u Županiji Grad Zagreb, a po nalogu i na drugim prodajnim mjestima. Sukladno čl. 6. i 16. st. 1. ugovor je sklopljen na vrijeme od tri mjeseca i sedam dana zbog privremenog povećanja opsega posla za razdoblje od 2. kolovoza 2012. do 8. studenog 2012. s tjednim radnim vremenom od 20 sati.

22. Iz suglasnih iskaza svjedoka Branimira Jularića, područnog menadžera, Snježane Kušt Završki, voditeljice osobne evidencije i obračuna plaće, Tihomira Kovača, menadžera kontrolinga, i Ane Pavić, poslovotkinje dućana u hotelu „Westin“, proizlazi da broj potrebnih djelatnika i sati u svakoj poslovnici određuju poslovođa i područni menadžer sukladno planiranom prometu, projektima, stanju na tržištu, poziciji poslovnice, bolovanjima, rodiljnim dopustima i recesiji. Tužiteljica je radila u poslovnici u hotelu „Westin“ koja je posebno bila pogođena recesijom, kao i cijeli centar grada. Dok nije bilo posla u toj poslovnici, tužiteljica je radila u drugoj poslovnici. Ranije je tužiteljica radila u poslovnicama u hotelu „Panorama“, u Vukovarskoj i Gruškoj.

23. U razdoblju od 2009. do 2012. kod tuženika je došlo do pada prometa i zatvaranja poslovnica, zbog čega tuženik nije zapošljavao nove radnike na neodređeno vrijeme, već je radnike za potrebe privremenog povećanja opsega posla zapošljavao na određeno vrijeme na razdoblje od jednog do šest mjeseci. Prema iskazu svjedokinje Snježane Kunšt Završki tuženik je u tom razdoblju radnike, pa tako i tužiteljicu, zapošljavao na određeno vrijeme i to na nepuno radno vrijeme od 20 sati tjedno.

24. Iz izvedenih dokaza proizlazi da su u razdoblju od 2009. do 2012. razlozi zbog kojih je došlo do privremenog povećanja opsega posla bili različiti, pa je tako u početku do privremenog povećanja opsega posla došlo zbog uvođenja „Active Beauty“ programa (digitalno skupljanje bodova) i potrebe edukacije kupaca, a nakon toga zbog dodatne edukacije kupaca uslijed nadogradnje tog sustava. Potom je do privremenog povećanja opsega posla došlo zbog potrebe za preslagivanjem polica i sakupljanjem ambalaže te ulistavanja novih proizvoda. U situaciji kada je kod tuženika došlo do pada prometa, kada su se neke poslovnice zatvarale i kada su se radnici zapošljavali na određeno vrijeme na razdoblje od jednog do šest mjeseci i to u nepunom radnom vremenu, za zaključiti je da je potreba za preslagivanjem polica, sakupljanjem ambalaže i ulistavanja novih proizvoda u konkretnom slučaju bila posljedica privremenog zahtjeva za takvom vrstom poslova, a ne zahtjeva u okviru redovitih poslova prodavačice, blagajnice. Stoga, suprotno tvrdnji tužiteljice, tuženik nije imao potrebu za njezinim zapošljavanjem na radnom mjestu prodavačice, blagajnice na neodređeno vrijeme.

25. Sud je mišljenja da privremeno povećanje opsega posla za razdoblje od 2. kolovoza 2012. do 8. studenog 2012. iz Ugovora o radu na određeno vrijeme s nepunim radnim vremenom od 4. srpnja 2012. predstavlja iznimku koju ima u vidu čl. 10. st. 1. ZR-a. Osim što je prestanak radnog odnosa tužiteljice i tuženika predmetnim ugovorom o radu jasno određen, saslušani svjedoci potvrdili su navode tuženika kako je zapošljavanje tužiteljice na određeno vrijeme bilo potrebno zbog privremenog povećanja opsega posla.

26. Iz navedenog proizlazi da je Ugovor o radu na određeno vrijeme s nepunim radnim vremenom od 4. srpnja 2012. sklopljen sukladno čl. 10. st. 1. ZR-a, pa je i radni odnos tužiteljice i tuženika istekao 8. studenog 2012. s kojim danom je tuženik tužiteljicu opravdano odjavio s obveznih osiguranja. Slijedom navedenog, zahtjev tužiteljice za utvrđenjem da je dana 4. srpnja 2012. s tuženikom sklopila ugovor o radu na neodređeno vrijeme za obavljanje poslova radnog mjesta prodavačica, blagajnica, utvrđenjem nedopuštenosti predmetne obavijesti i odjave, utvrđenjem da njezin radni odnos kod tuženika temeljem Ugovora o radu od 4. srpnja 2012. nije prestao i za vraćanjem na rad na radno mjesto prodavačice, blagajnice nije osnovan. Stoga je tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti valjalo odbiti kao pod točkom I. tužbenog zahtjeva.

27. Na temelju čl. 154. st. 1. i čl. 155. st. 1. ZPP-a tuženiku su priznati troškovi jednokratne nagrade za cijeli prvostupanjski postupak (250 bodova prema Tbr. 7/2 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika /"Narodne novine", broj: 138/23., dalje u tekstu: OT/23), što uz vrijednost boda od 2,00 eur (Tbr. 50. OT/23) i PDV od 25% iznosi 625,00 eur sa zateznim kamatama tekućim od presuđenja pa do isplate (čl. 30. st. 3. Ovršnog zakona /"Narodne novine", broj: 57/96., 29/99., 173/03., 194/03., 151/04., 88/05. i 67/08./ u vezi čl. 29. st. 2. ZOO). Slijedom navedenog, odlučeno je kao pod točkom II. izreke presude.

28. Tužiteljica je izgubila u sporu, pa je sukladno čl. 154. st. 1. ZPP-a u cijelosti odbijen njezin zahtjev za naknadom parničnih troškova kao pod točkom I. izreke presude.

29. Slijedom svega navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 8. listopada 2026.

Sutkinja:
Ruža Garac

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu.

Dna:

1. pun tužiteljice
2. pun tuženika

Broj zapisa: **9-3088e-55af3**

Kontrolni broj: **0d568-52346-4d666**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.